

Imepiel, els perills d'una empresa històrica

Jugant-se la pell

L'empresa que apareix com a únic motor econòmic de la Vall d'Uixò i la seua comarca viu moments importants per al seu futur que tenen com a noms propis José Cusí, actual propietari, i l'empresari gallec Ricardo Vila, que ha fet una oferta de compra de 8.500 milions.

L'empresa Imepiel SA, situada a la localitat castellonenca de la Vall d'Uixò (la Plana Baixa), que té una dependència essencial de l'activitat econòmica d'aquesta empresa, viu una situació crítica a causa de les seues nombroses i ja cròniques pèrdues (a hores d'ara podrien quantificar-se en quasi 6.000 milions de pessetes), i a més per la manca d'un projecte industrial que en permeta el relançament.

Fins al moment de redactar aquesta informació no hi ha res clar sobre el futur d'Imepiel, encara que el que sí que sembla segur és el manteniment de l'empresa. Els sindicats són inflexibles i unànimes en aquest sentit: "Imepiel no tançarà".

Si, a més, hi afegim les presumptes irregularitats denunciades pels sindicats en la gestió de la direcció de l'empresa, i que han provocat la presentació d'una querella contra els responsables d'Imepiel, es pot concloure que la situació sembla un tant insostenible.

IRREGULARITATS DE GESTIÓ

El passat dimecres dia 10 de juliol el comitè d'empresa d'Imepiel va interposar una querella contra la direcció actual de l'empresa per l'incompliment dels acords de la venda realitzada el febrer del 1990 per part de la direcció general del Patrimoni de l'Estat -antic propietari de l'empresa- en favor de José Cusí i altres socis.

Aquesta denúncia, que ha necessitat

del pagament de 8.000 pessetes per part de cadascun dels treballadors d'Imepiel per a poder-se realitzar atesa la manca de recursos propis del comitè d'empresa, s'ha dut a terme a causa de les irregularitats que els treballadors han trobat en la gestió de l'empresa.

Segons Alfonso López, portaveu del sindicat independent Treballadors d'Imepiel, "la denúncia aproximadament que José Cusí i els seus socis (Rodríguez, Resano, Carrillo, etc.) no han posat un duro en l'empresa". La compra de l'empresa no s'ha produït per un desembutxament de diners propis per part del Círculo de Gestión y Financiación, sinó que, segons López, "els 725 milions que va pagar Cusí -100 milions per la compra de les accions de l'empresa, i 625, corresponents al 25% de la quantitat

Imepiel.

RAFA GIL

global (uns 2.500 milions de pessetes), que el contracte de la venda obligava José Cusí a aportar a l'empresa com a ampliació de capital-, els va traure d'un préstec que va demanar a "La Caixa de Pensions" el mateix dia que l'estat li va abonar els 8.500 milions de pessetes".

Igualment, la investigació jurídica encomanada pels treballadors i dirigida per l'advocat castellonenc Eduardo Wenley Palacios Carreras, denuncia que "Imepiel fa contractes amb l'estat sense estar al corrent de les quotes de la Seguretat Social des del juliol del 1990, ni tampoc demanar una moratòria, com estableix la llei -diu López-. La llei prohibeix a l'estat signar contractes amb aquells proveïdors que tinguen deutes amb la Seguretat Social". Per aquest motiu s'involucra la direcció general del Patrimoni de l'Estat -concretament Luis Alcaide i Miguel A. Herrera, director i subdirector-, a la qual s'acusa de connivència i suborn, segons una querella que es presentarà pròximament.

"A l'abril -continua -López- descobrirem que la direcció no paga tampoc la quota obrera, i quan s'adonen que ho sabem, comencen a pagar-les, perquè aquest és un delicte registrat al codi penal, però només fins al novembre del 1990, dia des del qual ja no les han pagades".

D'altra banda, acusen José Cusí i els seus socis "de firmar comandes de sabates a menor preu del que tenia tarifat l'empresa destinades a empreses de Barcelona que estan relacionades amb els dirigents i propietaris d'Imepiel (Codica, SA, Cincal, SA, Ismic, SA, totes elles citades en la denúncia presentada, al punt 10 dels fets). Segons Alfonso López, "en aquestes empreses es facturaven productes amb un preu de venda de 3.000 i 2.500 pessetes a 1.400 i 800 pessetes respectivament, amb la qual cosa s'inflaven les pèrdues". Afegits al text de la denúncia es presenten factures i documents provatius que el jutge haurà de supervisar.

Els treballadors, segons estableix la denúncia, acusen la direcció de l'empresa de gestió dolenta, ja que en la partida C-555, relativa a comptes pendents d'aplicació apareix una quantitat de quasi 500 milions de pessetes que, segons els treballadors, no se sap on són. En aquest sentit Alfonso López ha estat més clar i no ha dubtat a declarar que "Cusí i els seus socis estan saquejant l'empresa".

Per últim, els treballadors denuncien

Alfonso López, portaveu del sindicat de Treballadors d'Imepiel.

RAFA GIL

Juan García Resano, director comercial d'Imepiel, perquè passava per la distribuïdora Pas Difusión, empresa de la seua propietat, comandes de productes d'Imepiel per les quals cobrava una comissió, a més de cobrar el seu sou com a director comercial, i també anaven dirigides aquestes comandes a empreses relacionades amb ell a Barcelona, igualment a preus inferiors als establerts per tarifa.

La denúncia va ser interposada davant el jutjat de guàrdia de Castelló el passat dia deu de juliol, i actualment s'espera l'inici de les primeres diligències, les quals seran preses pel jutjat d'instrucció de Nules, actual desenvolupador del procés.

Aquesta denúncia, malgrat tenir el suport majoritari del comitè d'empresa, no és acceptada d'igual manera per les centrals sindicals, i així Manolo Caro -portaveu d'UGT al comitè d'empresa d'Imepiel- va declarar a EL TEMPS que "aquest va ser un acord del comitè d'empresa, no el que pensa UGT que ha de dir que així s'ha fet". Per la seua part, Ferran Casado -secretari d'organització de CCOO al País Valencià- creu que "la denúncia de la venda d'Imepiel per incompliment de contracte és una acció que aprovem, però a més -afegeix Casado- s'ha d'habilitar un altre tipus d'accions que els sindicats hem utilitzat habitualment, com la mobilització".

RICARDO VILA, ÚLTIMA OFERTA

La búsqueda per part de José Cusí d'un

comprador que accepte el repte de dur endavant Imepiel, té la seua última oferta en la persona de Ricardo Vila Camasolivas, president del consell d'administració de Curtidos Picusa, empresa gallega que té el seu domicili social a la població gallega de Padrón. Aquesta empresa està dedicada fonamentalment a la fabricació d'adobats, per la qual cosa la seua incorporació a Imepiel representarà també la seua primera incursió al sector del calcer, una de les activitats de l'empresa de la Vall, i també la més problemàtica per la crisi que envolta el sector. Calzados Picusa pertanyia a l'empresari andalús José María Ruíz Mateos, i va ser expropiada pel primer govern socialista l'any 1982, juntament amb les altres empreses del grup Rumasa.

L'oferta de compra d'accions que Ricardo Vila va fer a José Cusí està valorada en uns 8.500 milions de pessetes, encara que Manolo Caro assegura que "Vila venia dispostat a oferir-ne 12.000 milions de pessetes". Amb aquesta possible compra Vila obtindria el 85% de les accions, mentre que Cusí es quedaria amb el 15% restant, la qual cosa no ha satisfet part del comitè d'empresa que volia deslligar totalment José Cusí de la direcció d'Imepiel.

"Hi ha contradiccions a l'oferta de Ricardo Vila en comparació amb la presentada per aquest el 1989 (quan va ser elegida l'oferta de Cusí) -diu Alfonso López-. Les contradiccions guarden relació amb les regulacions d'expedients dels treballadors excedents. Segons la proposta presentada per Vila el 1989

Ferran Casado, secretari d'organització de CCOO del País Valencià.

RAFA GIL

—any de la primera subhasta pública per privatitzar Imepiel— l'expedient regulador de treballadors d'Imepiel es podria fixar en uns 500 treballadors. Durant l'any 1990 —després de la compra de Cusí— s'ha estat negociant amb l'empresa aquests expedients reguladors, i així 613 treballadors han deixat de pertànyer a la nòmina de l'empresa, dels quals 294 s'han acollit a la jubilació avançada per a majors de 53 anys (amb una assignació mensual del 95% d'allò que cobraven a la nòmina de l'empresa i que fa més de 100.000 pessetes), mentre que la resta de treballadors excedents han accedit a 31 mensualitats pagades de la mateixa manera que cobraven en l'empresa. En l'actual proposta de compra, Vila també observa la possibilitat de reduir la plantilla de treballadors d'Imepiel, però López creu que això "es contradiu amb la seua proposta del 1989, perquè aquesta reducció ja s'ha fet".

En ambients sindicals es tem que l'oferta de Vila siga un intent fallit de relançar l'empresa, i així es recel·la que l'empresari galleg tinga relació directa amb l'actual direcció, i que tot continue igual. López diu: "No volem que vinguem empresaris taurons a aprofitar-se de l'ocasió i descapitalitzar l'empresa, com ha fet Cusí".

LA VALL, INCENTIVADA

D'altra banda, i dins dels acords presos després de la venda a Cusí, la Generalitat valenciana, mitjançant la Conselleria de Treball, sota la presència de l'alesho-

res conseller Miquel Doménech, i amb la presència dels sindicats representats al comitè d'empresa d'Imepiel, es comprometia a incentivar econòmicament l'allotjament d'indústries a la zona de la Vall.

Però aquest acord ha estat denunciat pels sindicats a causa del seu incompliment per part de la conselleria de Treball. Fernando Casado ha estat el més explícit i ens ha dit que "la comissió de seguiment fa dos mesos que no s'ha reunit", com a reflex d'aquest incompliment.

El nou conseller de Treball, Martín Sevilla, ha declarat a EL TEMPS que "els acords s'han complit perquè els incentius hi estan. El problema rau en què les empreses vulguen venir". El nou conseller ja s'ha reunit amb els sindicats per a tractar els temes més importants que el País Valencià té en matèria de treball, entre els quals està Imepiel. D'aquesta manera, Martín Sevilla ha promès que "la primera setmana de setembre es reunirà la comissió de seguiment dels acords d'Imepiel", on estan representats els sindicats i la conselleria.

UNA VENDA POLÈMICA

El febrer del 1990 es va produir la venda d'Imepiel, que representava la privatització després que l'estat se n'haguera fet càrrec el 1976-8. La Direcció General del Patrimoni de l'Estat, organisme estatal encarregat de la gestió d'Imepiel des de la data de la nacionalitza-

ció, va decidir la reprivatització de la mateixa a causa de les constants pèrdues i la crisi que afectava el sector. Segons Casado: "Els sindicats vam entrar a negociar posteriorment a la decisió del govern, que fou el responsable. Nosaltres —afegeix— només negociarem les condicions".

L'oferta que plantejava José Cusí, mitjançant l'empresa Círculo de Gestión y Financiación, creada per a l'efecte amb un capital social inicial precisament de 2.500 de pessetes, feia referència a dos punts principals: per una banda, la presentació d'un pla industrial que permetera el relançament de l'empresa, amb una injecció econòmica que arribava quasi amb els 11.000 milions de pessetes, dels quals 8.500 els aportava l'administració central.

D'altra banda, s'havia d'afrontar la reestructuració del personal de l'empresa, i així, en l'oferta presentada per Cusí, es preveia una reducció d'uns 700 treballadors, aspecte que sí que es va complir.

Després d'un optimisme inicial es va passar a una situació crítica, una dolenta temporada de primavera i els primers problemes per a pagar les nòmines als treballadors, esclataren en una crisi de direcció, tot accentuat per l'aparició d'una denúncia contra la direcció de l'empresa, i per la manca d'una oferta de compra d'accions que permetera injectar capital a una empresa que es pot considerar descapitalitzada, poc dimensionada i amb un pla industrial inexistent.

El sindicats van tenir una posició diferent davant aquesta venda. "Nosaltres creïem que, amb la privatització —diu Alfonso López—, si no es prenen les necessàries precaucions, ens podrien trobar que Imepiel no es la quedara una empresa seriosa i solvent, sinó que es la quedaren els anomenats taurons que, de l'arbre caigut, volen obtenir beneficis". Des de la UGT es considera a José Cusí "com a un empresari més", però se li acusa de, primerament, "no haver fet un inventari d'allò que era l'empresa i els diners que li podia costar l'operació", i per altra banda —afegeix Caro— "d'una manca de comunicació amb els treballadors".

L'acord de venda només el van signar les dos centrals sindicals (UGT i CCOO), que són els únics que arribaren a un acord amb l'administració, mentre que la resta es mantingueren en contra.

Daniel Hermosilla